

Nejhorší nemoci napadají mysl člověka, ne jeho tělo. Nejhorší nemoci člověka nezabijí, ale dočista ho zničí.

* * *

No tak, není to nic těžkého. Uhladit zvlněné záhyby roucha, pevně sevřít hůl, zkoncentrovat mysl do jediného bodu. Zhluboka dýchat. Soustředit se. Nádech, výdech, nádech, výdech. A donutit ztěžklé nohy udělat krok vpřed. Jediný krok k těm malým černě natřeným dveřím. A pak... zaklepat.

Není lehké vracet se na místo, ke kterému jste patřili, a vědět, že teď jste tu cizinec. Není jednoduché přijmout tu změnu, vrátit se s poznáním, že to, co pro vás kdysi bylo celým světem, je jen malinkatým, nanicovatým flíčkem ve světě skutečném.

Ten flíček měl poetické jméno Trýzeň a ležel na pomezí Východní dálavy a Nové Okmirey. Ke vzniku toho místa se vážala zajímavá historka. Když sem dorazili první kolonisté, byli lapeni jednou ze skřetích band, operujících z nedobytné pevnosti Labyrint. Skřeti třiatřicet kolonistů vpletli do dřevěných kol a kola pověsili na několik vzrostlých dubů, které dnes stojí, jakousi morbidní hrou osudu, uprostřed Trýzně. Po několika dnech je takto zničené nalezla almindorská jízdní hlídka. Brzy se k dubům odvážila další skupina kolonistů a svou osadu pojmenovali na památku svých nepřítelů úspěšných předchůdců...

Já Trýzeň opustil téměř před dvanácti lety. Dvanáct let jsem v ní strávil, a patrně bych v ní i dožil, kdyby se tu jednoho bouřlivého dne neukázala průzkumná hlídka Waldenových vojsk, vedená Svidrinem. Svidrin byl vojenský čaroděj – kouzelník do divočiny, co si nelibuje v okázalých parádách, ale muž, jenž se skvěle vyzná v pláni, dokáže pomocí magie ulevit zraněnému koni, či zastavit prchajícího hevrena. Jistě nepatřil k nejskvělejším a nejmocnějším čarodějům, které kdy Asterion stvořil. Můj talent však rozpoznal. Lhal bych, kdybych řekl, že od útlého věku jsem dokázal pouhou myslí rozžehnout oheň a pohybovat těžkými předměty. To mě naučila až léta dřiny v Albireu. Ale odmala jsem byl nadaný student. Sám, svépomocí jsem se naučil číst z knih vesnické bylinkářky. Ovládl jsem počty, kterým mě tu a tam přiučil projíždějící kupec. A pravda, bezděčně jsem zvládal i malou magii. Taková ta nenápadná kouzla, o kterých ani nevíte, že mají s pravou magií něco společného – uklidnit zvíře, přesvědčit druhé o svém názoru, pomoci štěstí, aby se váš kámen při soutěži hodů vždy trefil do správné misky.

Tak tedy, ten Svidrin si mě všiml, a po dlouhém přemlouvání přesvědčil mé rodiče, že v Albireu dostanu vzdělání a vychování, o kterém se jim v Trýzni nikdy ani nesnilo. Že jeden člen mizerné farmářské rodiny dosáhne do vyšší společnosti, naučí se tajemným vědám.

A já se tak octl v Albireu, výkladní skříni Východní dálavy, měště bílého mramoru, abych tu strávil třikrát čtyři roky studiem prastarých umění. Skromnost stranou, díky vrozenému talentu a tvrdým životem farmářského synka vštěpené pili a pracovitosti jsem patřil k nejlepším studentům. Postupem času jsem si svými dovednostmi pomohl, v mezích zákona samozřejmě, i k malému jmění, které mi umožnilo bavit se spolu se svými urozenějšími spolužáky na jejich opulentních banketech. Poznal jsem krásy velkého města, i mnohých jeho obyvatel. Ale přesto jsem většinu času trávil studiem. Asi právě proto jsem zakončil dvanáctý a poslední rok studia samými absolutorii.

Po ukončení studia se o mě, a to doslova, přetahovali bývalí profesori, několik z nich mi nikoli nabízelo - přímo vnucovalo místo jejich asistenta, a v budoucnu, kdo ví, třeba i nástupce. Ale já už byl tou dobou dávno rozhodnutý. Byl jsem unavený tím tlakem na mě kladeným, tím městským stresem. Chtěl jsem svými dovednostmi pomáhat lidem, tak jako pomáhal Svidrin svým spolubojovníkům v almindorském vojsku, nechtěl jsem celé dny sedět nad baňkami a křivulemi, studujíc dosud neprobádané taje magie. Chtěl jsem se vrátit. A tak, přestože celá albirejská univerzita nad mým rozhodnutím lomila rukama, jsem se vrátil. Domů. Do Trýzně.

Dveře se otevřely jen na šíři úzké štěrbin, v níž jasně blýskaly dvě zelené oči. „Matko,“ vydechl jsem. Osoba ve dveřích po mě vrhla udivený a vzdorovitý pohled, jakým se dívají jen ti lidé, do kterých štěstí vrazilo, až je srazilo. Trvalo to ale jen okamžik, než se dveře rozlétly, a matka, o dvě hlavy menší než já, vrhla se mi kolem krku.

„Jak to vypadáš, Svojo? Nemůžu tomu uvěřit...“ zalykala se, a objímala mě, až jsem sotva popadal dechu. Pak mě konečně pustila, kousek poodstoupila a pronesla:

„Připadáš mi nějaký pohublý, jedl jsi vůbec při tom samým studiu?“ Typická mateřská věta. Čekali byste, že se zeptá, co jsem ve světě zažil? Jaké divy jsem spatřil? Ó nikoli, ona se zeptá, jestli jsem pořádně jedl.

„No, pojď dál, nestůj tady jak ten solnej sloup,“ řekla a napůl mě uvedla, napůl odnesla dovnitř.

Některé věci se po letech mění. V Albireu jsem měl přítele, který měl takový divný zvyk neustále stěhovat svoji sbírku skřetích šavlí. Navštívili jste ho jeden den, a šavle visely v zeleném pokoji nad krbem, a za alden, při další návštěvě, už si hověly v prosklené vitríně v předpokoji, aby za další alden zdobily jinak prázdnou zeď severní jídelny. Ale v Trýzni snad i smítka prachu byla po těch dvanácti letech na stejných místech, jako když jsem je opustil. Čekal jsem, že uvidím naši síň změněnou, nový obrázek na zdi, chybějící židli, nebo alespoň ošatku na chleba na jiném místě. Spletl jsem se. Celá ta světnice, jeden každý bod, byla ve stejném stavu, v jakém jsem ji zanechal při svém odchodu. Člověk by tomu až nechtěl věřit.

Jenom matka byla o dvanáct let starší. A otec mrtvý. O pole se staral bratr Raděj se svojí ženou Andělou, a svými dvěma dětmi osmiletým Bojanem a šestiletou Jelkou. To byla asi největší bolest mého návratu. Zjištění, že jsem přišel o poslední léta a pohřeb vlastního otce, svatbu staršího bratra, a narození jeho dětí.

„A jak dlouho se zdržíš, než tě to zas zavolá do světa?“ optal se Raděj toho dne u večeře.

„Nevím, chtěl bych tu zůstat. Alespoň na čas. Tohle je můj domov,“ odpověděl jsem.

Raděj vypadal překvapeně. A nejenom on. Zdálo se, že celá rodina věří, že jsem si před dvanácti lety nazul nějaké toulavé boty. Je ze mě mág. Ti přece nezůstávají ve svých rodných vesnicích? Chodí po světě a konají velké věci. Beztak nejspíše za čas vyrazím bojovat proti Kharovi, nebo vymýšlet kámen mudrců, to si nejspíše mysleli. Ale neřekli to nahlas.

„Jsem rád, že jsi zpátky, bratře,“ pronesl Raděj slavnostním tónem, když se pohledem ujistil, že nežertuji, a skutečně plánuji zůstat. „Ale v naší světnici je teď málo místa, však víš, kvůli dětem. Budeš se muset na čas uvelebit ve světnici pro hosty. Nevadí ti to?“

„Ale to víš, že ne. Hlavně že jsem zpátky pod naší střechou, to je to, co já říkám,“ odpověděl jsem.

Raděj spokojeně pokýval hlavou: „A co jít tvůj návrat zapít, bratře – kouzelníku?“

Byl jsem jako úkaz. Trýzeň byla stále stejná, ale já pochopil, že pro lidi tady - pro lidi, které jsem jako malý capart dobře znal, a oni znali mě, jsem teď cizí já. V krčmě se mě ptali na to, co jsem zažil a poznal, ale opatrně, jako dítě, které se ptá, co se stane, kdyby rozbilo tu vzácnou vázu v rohu, ale ve skutečnosti nechce slyšet odpověď, protože váza už je beztak rozbitá. Byli zvědaví i na kouzla, která umím, zdali bych mohl nějaké předvést. Vykrucoval jsem se, že magie není na hraní, že je to vážná věda, a že by se neměla používat neuváženě a pro pobavení, ale nakonec jsem se nechal umluvit a vykouzčil jsem na konečcích svých prstů malý fialový ohýnek. Dá se říct jedno z nejslabších kouzel, která jsem ovládal, přesto i tento plamínek by mohl snadno spálit na prach celou hospodu. Stačila jedna chyba v prosté formulaci kouzla, stačila jedna malá trhlinka v mém soustředění. A oni tleskali a povykovali. Byli nadšení. Necháпали, co je to za moc, viděli prostě jen... ohňostroj. Neměli ze mě strach, který bych ještě pochopil. Spíše se tvářili shovívavě, jako kdyby oni byli ti skuteční mistři tajemného umění obdělávání půdy, a já jen nezvedený synek, který od tohoto umění prchl k jednoduchým hrátkám s barevnými světýlky.

Když jsem pak uleh do postele ve světnici pro hosty, neklidně jsem se převaloval. Radějovi jsem řekl, že mi spát v ní nevadí, ale lhal jsem. Ta postel, ta těsná komnata, ten nadýchaný baldachýn peřin nebyl nachystán pro mě. Já se tu jen náhodou vyskytl, a stal se hostem v domě mé rodiny, cizím mužem pod střechou, pod níž jsem vyrůstal dvanáct let.

Několik aldenů jsem pomáhal bratrovi na farmě, má pomoc byla užitečná, a já mohl alespoň částečně splatit dluh, který jsem cítil za to, že jsem mohl zůstat. Snažil jsem se při vši té těžké práci vyvarovat kouzel, uvědomujíc si, že by to bylo naprosto bezpředmětné, zbytečné plýtvání magickou energií, a krom toho i porušení Yrgeovy etiky. Přesto jsem si však nemohl pomoci, a použil a ukázal bratrovi několik praktických kouzel – naostřil jsem naše rýče tak, že pronikaly hlínou, jako nůž máslem. Malému Bojanovi se však nešťastnou náhodou podařilo takto naostřeným rýčem přepulit čepel kosy, což je mimochodem celkem drahá záležitost, načež Raděj prohlásil, že potřebujeme rýče, ne meče, a že se bez magie na farmě obešel do teď, tudíž není nijak nutně cokoli měnit.

Neprotestoval jsem, uznal jsem, že má v jistém směru pravdu, a zřekl jsem se používání magie na farmě úplně. Přesto jsem ale nehodlal nechat svůj talent zcela zakrýt, a hledal způsoby, jak svým sousedům ulehčit pomocí vlastních kouzel život.

O několik aldenů se přihodila děsivá nehoda. Krešo, trýzeňský truhlář, si svou neopatrnou prací v opilosti přivodil uzavřenou zlomeninu loketní a vřetenní kosti. Chtěl jsem mu pomoci, neboť jsem věděl, že svými znalostmi anatomie a fungování lidského těla jsem daleko napřed oproti trýzeňanům. Ti však moji pomoc odmítli s tím, že jej zavedou k Něvěně, místní kořenářce. Urgoval jsem svoji pomoc s tím, že jsem studoval dlouho lidské tělo, a vím mnohé o možnostech jeho léčení, ale oni řekli jen, že mohou Něvěně pomoci, když o to bude stát. Řekli, že já, bakalář magických umění, oceněný v několika soutěžích, mohu pomoci vesnické bylinkářce, pokud o to bude stát! Lhal bych, kdybych řekl, že se mě to tehdy nedotklo.

Ale byl jsem zvědavý, jak si ta „skvělá“ kořenářka s tímhle bolestivým poraněním poradí. Znal jsem Něvěnu samozřejmě již z dřívějšíka, ale nikterak důkladně, neboť já, a, co si

pamatuji, ani nikdo z naší rodiny její pomoc díky bohům nikdy nepotřeboval, a ona sama vycházela ze své chalupy jen zřídkakdy. Jen občas mi dala nahlédnout do některé ze svých knih, o nichž jsem si tehdy myslel, že jsou vrcholem učenosti.

Její dům vypadal zvenku jako každý jiný dům v Trýzni, ale musím přiznat, že v srdci jsem vždycky věřil, že uvnitř musí člověk nalézt spoustu koček, kotlík s bublající zelenou tekutinou a hejna netopýrů. Byl jsem však zklamáván – kočka tam nebyla ani jedna, za to měla Něvěna v učené jednu docela pohlednou dívku a kotlík s bublající tekutinou nahradil hrnec s vydatnou polévkou, stojící na kamnech. Pravda, alespoň ta hejna netopýrů tam byla. Jenomže těch byl v Trýzni plný každý druhý dům.

Ani Něvěna nebyla děsivá babice – čarodějnice s chlupatou bradavicí na špičatém nose a jedním jediným zubem, ale přátelsky vypadající podsaditá stařenka se špičatou bradou a štiplavým pohledem. A k této ženě přivedli nebohého Kreša s několikanásobnou zlomeninou, aby jej dala, jak se říká, do pucu.

Něvěna začala zkušně, prohmatala poraněné místo, na což Krešo odpověděl pronikavým řevem. Cha! Byl jsem zvědavý, co udělá teď. No ano, vytáhla nějakou misku plnou prapodivně páchnoucí mastičky. Opatrně jsem seslal jednoduché průzkumné kouzlo, které mi dokázalo odhalit složení té masti – jenom bylinky, žádná magie. Věděl jsem i, o jaké bylinky šlo, a věděl jsem také, že to nemůže fungovat.

Jenomže... ono to fungovalo. Krešo se uklidnil, zdálo se, že bolest ustoupila. Že by ho skutečně vyléčila? To přece není možné! Ověřil jsem si to dalším rychlým kouzlem. Samozřejmě, kost byla stále zlámaná, mast patrně jenom otupila bolest. Něvěna se nad Krešem sklonila a několika jistými a rychlými pohyby vyrobila z připravených propriet dlahu.

A to bylo všechno. Věděl jsem, že kost časem sroste, ale proč čekat? Vždyť pro toho člověka jeho ruka znamenala živobití! Vystoupil jsem před lidi a nabídl jsem své nadání ke spravení té ruky pomocí magie. Vesničané však začali kroutit hlavami, a sám Krešo mi opatrně vysvětlil, že uctivě děkuje, ale že nechce obtěžovat, a vůbec, ať si nedělám hlavu, že to má stejně jen z toho věčného opilectví, a ta zlomenina je a má být pro něj trestem a ponaučením. Pak poděkoval Něvěně za pomoc, zavázal se jí za ni nějakou službou oplatit a spolu s ostatními vyklidil kořenářčino obydlí.

Já však zůstal, stále neschopen pochopit, proč ten člověk odmítl moji pomoc. Mohl jsem mu ušetřit tolik bolesti, umožnit mu pracovat dále.

„Dáš si něco, Svojo?“ vytrhl mě ze zamyšlení Něvěnin pisklavý hlas. „Sjenka uvaří čaj, jestli budeš chtít,“ kývla na svoji učednici.

„Já ne-“, snažil jsem se chytit. „Ne díky, nedám si,“ řekl jsem, když se mi konečně povedlo vrátit se myšlenkami do přítomnosti. „Proč ode mě Krešo nechtěl pomoci? Dokázal bych to spravit lusknutím prstů.“

„Víš, Svojo,“ došlo mi, že mi říká jménem, patrně znala všechny obyvatele Trýzně, „možná proto. Lidi tady,“ neurčitě rozpažila ruce v gestu, jež mělo zahrnout celou Trýzeň, „jsou zvyklí, že když se něco stalo, stalo se to z nějakýho důvodu. Pokud by se zlomenina dala napravit tím tvým lusknutím prstů, jaký by vlastně měla význam?“

„Význam? Jaký by měla mít význam? Prostě byl nešika a zranil se, no. Je to smutné, ale nemusí přece kvůli tomu odmítat pomoc...“

„Asi to ještě úplně nechápeš, Svojo. On neodmítá pomoc, odmítá odpuštění. Pokud tím svým kouzlem zrušíš důsledky jeho činů, jaký ty činy vlastně mají smysl? Teď dokážeš

kouzlem napravit zlomenou kost. Co ale až dokážeš vyléčit smrt? Jaký pak bude mít smysl život?“ ptala se naléhavě, jako kdyby jí nemálo záleželo na tom, abych pochopil její stanovisko.

„Život? Co to s tím má co dělat? Nemluvím o tom, hrát si se smyslem života. Smrt se nedá léčit. Ale tohle ano, a usnadnilo by mu to život,“ zkoušel jsem oponovat.

„Možná, ale zamysli se nad tím, co ti řekl on sám. Třeba se z toho i poučí. Jestliže naše chyby nebudou mít důsledky, protože ty je odstraníš mávnutím ruky, co nás uchrání od toho, abychom je dělali? Tady jsou lidé zvyklí nechat věci plynout. Nevěří tvé magii. Abych byla upřímná, ani já jí nevěřím, je příliš vrtošivá,“

„Proto mágové za své chyby platí, a hodně tvrdě,“ odvětil jsem stroze.

„A je to tak dobře, tak velká moc nepatří do rukou lidem,“ odpověděla pro změnu ona.

„Tahle velká moc by mohla lidem hodně pomoci, kdyby se jí nebáli tak jako vy. Bojíte se prostě jen toho, čemu nerozumíte!“ to už jsem skoro křičel. Strávil jsem dvanáct let studiem prastarého umění, aby mě teď poučovala nějaká vesnická babka? To tedy ne!

„Bojím se toho, že jí nerozumíš ty, Svojo,“ odvětila mi přísně a zamračila se. „Snad tu zůstaneš dost dlouho, aby ses naučil, jak se co patří. Pokud zůstaneš, jednou z tebe bude kouzelník pro lidi, jakým snad chceš být, pokud odejdeš, jako ta spousta ostatních, budeš jen dalším mágem pro moc.“

To už jsem se otáčel k odchodu. Při slově „moc“ se za mnou zabouchly dveře. Věřím, že Něvěna si uvnitř povzdechla.

Vrátil jsem se rozčilen do „svého“ pokoje pro hosty a vytáhl z truhlice výtisk Arvedanských zlomků, které mi při promoci udělil osobně Alwarin Bílý při soukromé audienci. Byl to pro mě životní okamžik, chvíle nečekaného a neuvěřitelného štěstí. Jedna místnost, jen já a největší mág všech dob. A jeho dar. Přitáhl jsem si jej teď k sobě, hladil jeho koženou jemnou vazbu, bezmyšlenkovitě obracel voskované listy. Prohrábl jsem si strniště, rašící na tvářích a bradě, po čase stráveném v Trýzni jsem o sebe, zdá se, trochu přestal pečovat. Vrátil jsem se myšlenkami k učeným disputacím na univerzitě – o magii, jejím původu, chování a účelu. O tom, co je historickou úlohou čarodějů. A teď mě přesvědčuje svraštělá babizna o tom, že celá naše magie funguje na špatných principech, o tom, že nemáme právo měnit svět. A to jak k horšímu, tak ani k lepšímu. Naznačuje, že celých těch dlouhých dvanáct let studia, bez rodiny, dvanáct let, během kterých jsem přišel o šťastné rodinné události, ale i o otce, bylo vlastně úplně zbytečných. Že jsem získal moc, kterou bych neměl používat. Co to má za smysl? Ale co, vždyť je to jen kořenářka, co ta může vědět...

Vydržel jsem žít podle stejného scénáře celý rok. Práce na farmě, občas nějaké drobné kouzlo, abych nezakrnl. Pravidelně jsem nabízel svoje schopnosti vesničanům, pokud se udála nějaká nehoda, nebo jsem měl pocit, že by jim v jejich činnosti přišly vhod, ale oni vždy jen zakroutili hlavami a slušně mou pomoc odmítli. Přinejhorším zašli za Něvěnou. Asi si říkali: Jo hochu, seš hodnej, že se nabízíš, ale já potřebuju spravit nohu, a ne ohňostroj. Jednou se k vesnici blížilo děsivé tornádo, větrný vír o šesti metrech průměru. Vztyčil jsem kolem Trýzně bariéry, které vesnici před pohromou uchránily, a koho myslíte, že ti omezení trýzeňané blahořečili? No ano, všemocnou bylinkářku Něvěnu. Když jsem pak zkusil naznačit, že to možná tak trochu z části bylo, no přiznejme si to, i moje dílo, jen nevěřičně kroutili hlavami. Od té doby jsem už svoji pomoc vesničanům nenabízel, neboť jsem si byl vědom, že bych házel perly sviním.

Jenomže pak přišly chvíle, kdy jsem Něvěnu potřeboval já sám.

V plodnu následujícího roku jsem si vyšel pár set metrů za naši, tedy Radějovu chalupu, do kruhu vysoké trávy praktikovat magii. S přibývajícými měsíci jsem tak činil stále méně, ztrácel jsem koncentraci, a celkově moje kouzelnická dovednost zle utrpěla. Nebylo proto až takové překvapení, když mě při provádění rutinního kouzla, jež mělo přimět levitovat malý oblázek, zaskočila magická anomálie. Její náhlý úder mi sloupal v pruzích kůže z těla, ale to nebylo nejhorší. Stejně tak totiž zasáhl i moji duši, a ta se hojila daleko hůře. Jednou jsem pronikavě zaskučel a pak se mě zmocnilo neklidné bezvědomí.

Probudil jsem se až za alden, a to v kořenářčině chalupě. Již mi vyrůstala nová kůže, což bylo velice podivné. Zjistil jsem také, že je o něco hrubší a tmavší než moje původní pokožka, a dál jsem raději přestal pátrat i hádat, musela to být Něvěnina práce, a i když byla velice zdařilá, nějaký čas jsem se na sebe vůbec nemohl podívat. I poté, co jsem se s následky své „nehody“ vyrovnal, jsem měl podivný pocit, že na mě ze zrcadla zírá kdosi cizí.

Tato nová kůže, ba ani záchrana vlastního života nezpůsobila nějaký zásadní obrat v mém vztahu ke staré bylinkářce. Právě naopak. Cítil jsem zejména neskutečnou křivdu a ponížení. Magie mě zradila! Měl jsem pocit, že kdyby ti zkostnatělí hlupáci nevěřili tolik té staré babce a přijali mé služby, vůbec se to nemuselo přihodit. A nakonec mě měla ta samá babka zachránit ze spárů smrti, ke které mě sama, dá se říct, přivedla? A nová kůže? Připadal jsem si jako nestvůra, cosi nepřirozeného, jedovatého. I vesničané se na mě nyní tak dívali, snad kromě matky, která ve mně stále viděla „svého Svoju“. Za to jsem jí byl vděčný.

V travnu přišly události, které mě přinutily přehodnotit své stanovisko nenabízet trýzeňanům mé kouzelnické služby. Darja, dcera jednoho z bohatších farmářů onemocněla záhadnou nemocí. Začalo to horečkami, následovalo blouznění, pak se začaly objevovat otoky. V té době se stejné symptomy objevily u dalších tří členů domácnosti. Už v té době měla Něvěna plné ruce práce. Ale tentokrát to vypadalo, že její zázračné bylinky, zábaly a vývary úspěch slavit nebudou. Stydím se, když řeknu, že jsem cítil určitou satisfakci, jakési uspokojení nad tím, že vychvalovaná bylinkářka Něvěna je v koncích.

Avšak brzy onemocnělo dalších sedm vesničanů, a nejen z domácnosti, ve které žila Darja. U prvních nakažených navíc horečky stále stoupaly a začaly se objevovat otoky. A pak onemocněla i má matka.

Teprve to mě probudilo z mého děsivého uspokojení Něvěniným neúspěchem. Plnou silou jsem se vrhl do pátrání po té záhadné chorobě a jejím zdroji. Během té doby se Darjiny otoky změnilly ve vředy, které popraskaly, a následná infekce Darju do dvou dnů zahubila. To už se otoky objevily i u matky. Pomalu jsem si znovu osvojoval již téměř zapomenutá kouzla, jejichž účelem bylo pátrat po nemocích či jedech. Nechal jsem si dokonce od starého přítele z Albirea poslat drahé alchymistické nástroje k analýze vody, pokrmů, tělních tekutin postižených a všeho možného. Dělal jsem pokusy, kouzlil jsem, pátral jsem ve starých knihách, které mi přivezl kupec ze Sintaru. Něvěna mezitím ulevovala postiženým od bolesti, jak se jen dalo. Spolupracovali jsme – mág a bylinkářka.

Tehdy mi řekla: „Teď je tvoje chvíle. Dokaž, že ses učil pro službu lidem.“

Jenomže já nevěděl jak. Vyzkoušel jsem všechno možné, a čas kvapil, nakažení přibývali, nemocní se horšili. Vyzkoušel jsem snad všechno, co se dalo. Nakonec jsem objevil zdroj nákazy – byla ve víně, dovezeném ze Sintaru. Zbývalo najít lék, nemohlo to už být těžké.

Následně ale zemřelo sedm lidí v jeden den. Jedním z těch lidí byla má matka. Neřekla žádná poslední slova, protože její oteklý jazyk se změnil ve veliký vřed. Odřízl jsem ji magií alespoň od center bolesti v mozku, aby netrpěla, ale i přesto jsem viděl, jak němě prosí o to, aby se s námi mohla naposled rozloučit. Jen nebylo jak – psát neuměla, mluvit nemohla, hýbat se už téměř také ne. Zemřela naprosto bezmocná.

Zlomilo mě to. Mě, čaroděje, mága, který viděl při nešťastném incidentu uhořet zaživa dva vlastní spolužáky, kamarády. Byl jsem zničen. Zamkl jsem se v pokoji pro hosty a jenom listoval Alvarinovými Arvedanskými zlomky. Pak jsem je roztrhal. Marně bušil Raděj na dveře, marně vyhrožoval, že je vyrazí, zajistil jsem je kouzlem. Trochu jsem se vzpamatoval až po čtyřech dnech.

Mezitím onemocněly další dva tucty lidí, Něvěna mezi nimi. Teď jsem byl jedinou nadějí umírající vesnice. Najednou jsem jim byl dobrý. Ale nevěděl jsem, jestli chci bylinkářku zachránit. Hlodala ve mně strašlivá křivda za nedůvěru a příkoří z posledních let. Za to, jak si myslela, že rozumí, co znamená být mágem, ačkoli sama k pravé magii nikdy ani nepřičichla. Za to, že její „skvělé“ bylinky nedokázaly zachránit moji matku od strašlivé smrti. Že nedokázala zachránit nikoho z lidí, kteří v její um bezmezně věřili.

Dva dny trvalo objevit lék. To se stačily u Něvěny objevit otoky. Nabral jsem malý flakónek toho léku a vydal se za ní, dosud nerozhodnut, co s lékem udělám. Svářila se ve mně křivda a svědomí.

Posadil jsem se k její posteli a několik hodin mlčky sledoval, jak trpí. Byla v tom odporná, nepochopitelná satisfakce. Sám jsem si sebe hnusil, ale stále jsem nemohl ve svém svědomí sebrat sílu, která by křivdu přemohla a přinutila mě dát jí ten lék.

Probudila se a podívala na mne.

V jejím pohledu nebyla prosba. Nebyl tam hněv. Nebyl tam smutek. Nebyla tam bezmoc. V jejím pohledu se zračila otázka: Jak jsi se rozhodl?

Nadechl jsem se, z dlouhého mlčení mi slova nešla snadno přes rty: „Byl jsem, stále jsem a navždy budu mágem, pro moc, kterou to přináší. Nechtěl jsem tak skončit, ale asi je to už v naší povaze... Ty, na druhou stranu, jsi tu vždycky byla pro Trýzeň, pro její lidi. Tak aspoň i já vykonám pro své rodné nějaký dobrý čin.“ A s těmito slovy, nebo možná s nějakými méně vznešenými, jsem jí podal lék.

Naštěstí zapůsobil, a tak jsem jej mohl podat i těm nakaženým, co dosud přežili.

Nemocné nakonec choroba nezohavila, nicméně mě ano. Poznal jsem, že nemoci, kterou mám v duši, se v Trýzni nezbavím. Že mě bude sžírat až do konce mých dnů – hlad po magii, hlad po jejím používání, jinými slovy – hlad po moci.

Tak častá nemoc mágů...

*Text: David „Seth“ Rozsival
Ilustrace: Zdeněk „Vomi“ Vomáčka*

Článek se poprvé objevil v Dechu draka 07/2010